

[Per Stig Møller]

lige for barnet, uanset hvor meget forældrene siger: ja men kære lille Peter, vi har begge to papir.

De forelagte forslag vil gøre barnet til katebald, ikke mindst når omsorgshaveren agter at flytte sammen med en anden og måske et helt andet sted i landet. Så er barnet nok bedre tjent med en regulær ordning fra starten, en ordning, som man altså også kan tillæggelægge i dag til bedste for alle, hvis viljen er til stede.

Det har været sagt, at den svenske Öberg-rapport viste, hvor godt det går med fælles forældremyndighed, men dens materiale er meget spinkelt, kun 60 familier følges i perioden. Jeg har bemærket, at netop nu har den svenske forfatterinde Anna Wahlgren i bogen »De kære børn« stærkt advaret mod denne myndighed, hvor hun flere gange skriver: »Den er lykkeligere for forældrene end for barnet.«

Også Jørgen Graversens og Inger Koch-Nielsens undersøgelser om fælles forældremyndighed har været ført i marken, men hvad viste de andet, end at denne myndighed kun ønskes af 20 pct? Det kunne være rimeligt at imødekomme dem, hvis man ikke derved skadede en større gruppe af modvillige, som i skilsmisssituationen siger: ja men så lad os da acceptere denne fælles forældremyndighed, og derefter får de problemer med den.

Heldigvis viser Graversen-Koch-Nielsens undersøgelse, at de 20 pct., som ønsker denne myndighed, findes blandt dem, der har udvist størst fællesskab omkring omsorgen og har størst evne til at klare skilsmisseeftalerne med færrest problemer. Det kan de altså fortsat uden disse love, uden at vi prisgiver eller bringer andre ind i et risikoområde.

Det er de svage, som skal beskyttes, børnene og den enlige, tilbageblivende forælder. Hvad disse svage angår, har jeg bemærket nogle meget kraftige indsigelser, ikke blot fra Anna Wahlgren, som jeg netop har nævnt, men også fra Emmy Glud og fra Mødrehjælpen af 1983, som har fremsendt indvendinger svarende til dem, jeg fremsatte ved beslutningsforslagets behandling i fjor. Den, der får omsorgen, får lidt flere brydereier og får dermed vanskeligere ved at drage omsorg for barnet.

Vi finder således i bedste fald forslaget overflødigt, i værste fald skadeligt og må følgelig fortsat fraråde at vedtage det.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg skal meddele, at venstres folketingsgruppe stemmer imod dette lovforslag.

Det er ikke rigtigt, som hr. Torben Lund sagde, at vi ikke har observeret den ændring, der er sket i folks livsmønster. Det har vi naturligvis. Vi mener ikke, at lovgivningen altid skal blande sig i, hvordan folk indretter sig. På det punkt skal lovgivningen være neutral. Men hvad der er vigtigere i denne sag, er, at vi ikke mener, at det fremsatte lovforslag på nogen måde vil lette en skilsmisse eller en samlivsophævelse – tværtimod.

Vi er naturligvis enige i det synspunkt, som har været anført fra anden side, at lovgivningen skal tjene barnets tarv. Imidlertid mener vi, at dette lovforslag vil skade børnene ved skilsmisse og samlivsophævelse. Det nytter ikke noget, at man skriver i et lovforslag, at hvis forældrene kan blive enige, kan de få fælles forældremyndighed, og i øvrigt arbejde ud fra synspunktet, at så bliver nok alle forældre enige. Det gør de jo ikke. Fordi man laver en lovgivning, bliver folk ikke små lam. De, der i årevis har skændtes om børnene, får ikke pludselig løst deres problemer, ved at man åbner adgang til fælles forældremyndighed.

Vi kender problemerne fra samkvemssituationen. Vi kender alle de tragedier og alle de langvarige stridigheder, der er i disse sager. Disse stridigheder vil man også få, hvis man indfører fælles forældremyndighed. Vi frygter i venstre, at dette lovforslag vil forlænge de stridigheder, der ellers kunne blive bilagt ved en skilsmisse. Vi frygter, at barnet bliver katebald mellem forældrene, at barnet bliver en handelsvare, at den svage i forholdet – det vil tit være kvinden – vil blive udsat for pression fra mandens side.

De ægtefæller eller tidligere samlevende, der i dag kan ordne tingene i mindelighed, kan fortsætte, som de plejer. De kan stadig deles om barnet, afgøre i fællesskab, hvor det skal være, og træffe de afgørelser, der skal træffes. Der er intet i den danske lovgivning i dag, der forhindrer, at forældre, der kan blive enige, kan indrette sig, præcis som de ønsker det.